

Pöllö istui puun oksalla ja pidätteli hengitystään. Se ei huhuillut, niin kuin pöllöt yleensä huhuilevat ollessaan pitkästyneitä, se vain tuijotti oksaltaan puun juurella häärväävää hahmoa. Hahmossa oli jotain pielessä, pöllö aisti, eikä se ollut tämän metsän tyhmin eläin, joten se oli luultavasti oikeassa. Mies kulki kastelukannu kädessä puun ympäri alastomana ja mumisi hiljaa. Se oli varsin eriskummallinen näky, eikä luultavasti pöllö elämänsä aikana tulisi koskaan näkemään samaa toistamiseen. Tuskin kukaan tulisi todistamaan samanlaista rituaalia. Ei edes mies, joka touhusi niin tekemiseensä keskittyneenä, ettei huomannut kuinka hänen paljaat jalkansa alkoivat vuotamaan verta. Mies todennäköisesti kuvitteli kävelevänsä puutarhassaan ja kastelevansa kukkia, tai sitten mies uneksi matkaavaansa karusellissa tai jotain muuta levollista, mitä ikinä nyt ihmiset uneksivatkaan. Mies ei tiennyt sitä, että oikeasti oli noussut vuoteestaan ylös. Ei tiennyt riisuneensa yöpaitaansa, ja löysinä roikkuvia flanelli housujaan, jotka oli saanut tyttäreltään joululahjaksi. Ei ymmärtänyt laskeutuneensa alakertaan ja lähteneensä takaovesta ulos. Eikä missään nimessä sitä, että oli poiminut tyhjän keltaisen kastelukannun mukaansa ja kiersi se kädessään muka kastelemassa sitä nimenomaista puuta, jonka oksalla pöllö istui. Kukaan ihminen ei saanut tietoonsa sitä. Eikä kukaan voinut kuvitellakaan, että se ei ollut ainoa eriskummallinen asia mikä sinä yönä tapahtui. Nimittäin ne joihin punasilmäinen mies vaikutti, eivät tienneet mitään siitä, mitä tekivät ollessaan miehen vaikutuksen alaisina. Punasilmäinen mies oli iätön, jotkut sanoivat hänen matkaavan hallavalla hevosella tai kulkevan ovelta ovelle kyselemässä sielujen perään. Tarjoavan jotain vastineeksi tuosta nimenomaisesta olemattomaksi tekeytyneestä asiasta, jota ihmiset eivät tienneet omaavansa. Kuitenkin oli niin, että niin sielu kuin punasilmäinen mieskin olivat olemassa, ja ne jotka muuta väittivät eivät tienneet mistään mitään. Raymond käveli ase kädessään pitkin pienen keskustan ainoaa kävelykatua. Puristi asetta tiukasti rinnallaan ja mumisi huuliensa välistä käsittämättömiä houereita. Raymond ohitti Kennyn kenkäkaupan ja jätti taakseen Dorothy kahvilan. Saman kahvilan, missä Raymond olisi luultavasti aamulla istunut, jos ei olisi uneksinut mitään erikoista tänä yönä. Punasilmäinen mies oli seissyt Raymondin makuuhuoneessa, siinä rauhoittavan siniseksi maalatussa huoneessa, minkä keskiössä suuri puinen pylvässänky sijaitsi. Raymond oli noussut kesken uniensa ja poiminut yöpöydän laatikosta mukaansa revolverin. Saman aseensa, jota kuljetti mukanaan ollessaan virantoimituksessa. Aseen rulla oli tietenkin ladattu täyteen. Se odotti iskurin vääjämätöntä lyöntiä pyörähtääkseen ja odottaakseen uutta kuin alkoholistin vaimo, joka ei vielä ollut saanut miehestään tarpeekseen. Raymond käveli keskustan surullisen kuuluisalle patsaalle. Sille, niin sanotusti pulun raiskaamalle tekeleelle, ja pysähtyi tuijottamaan sen vihertävää pintaa. Tai olisi tuijottanut sitä, jos hänen silmänsä olisivat olleet auki, hän uneksi tuijottavansa silmästä silmään maailmanloppua. Sienipilveä, joka kohosi atmosfääriin ja vei mennessään kaiken hänelle rakkaan. Raymond kohotti revolverinsa ohimolleen ja laukaisi. Videovuokraamon näyteikkuna hajosi tuhansiksi palasiksi ja putosi sisään näyteikkunaan sijoitettujen julisteiden päälle. Ensimmäisen laukauksen kaiku sekoittui terävään hälytysääneen, muuten hiljaisessa yössä. Raymond laukaisi aseensa toisen kerran. Lähistön ikkunoihin alkoi syttyä valoja yksi toisensa perään. Raymond heilui hiljalleen kuin oljenkorsi tuulella ja laukaisi aseensa repaleiseen kalloonsa vielä neljä kertaa. Ampui itsensä kuudesti, ja olisi ampunut useammankin kerran, jos rullassa olisi patruunat riittäneet. Kirkkoherra Richardson puolestaan makasi täysin tietoisena sängyssään, eikä pystynyt liikauttamaan sormeaankaan. Levottomat unet olivat herättäneet tämän ja hän tuijotti kauhuissaan sängynpäässä seisovaa hahmoa. Punasilmäinen mies oli pukeutunut tumman pukuun ja korkeaan silinterihattuun, jonka koristenauhan tilalla tuntui kiertävän savukiehkura. Mies tuijotti häntä takaisin ja hymyili paljastaen oikaisuhoitoa kaipaavat

keltaiset hampaansa. Punasilmäinen mies vain seiso i hiljaa ja hymyili. Sitten mies hävisi kuin kangastus, ja Richardson sai liikekykynsä takaisin. Jossain kaukaisuudessa soi varashälytin. Isä meidän rukous täytti huoneen, Richardsonin kierähtäessä sydän tykyttäen askeettiselta patjaltaan. Hän oli kokenut unihalvauksen. Saman saatanan kokemuksen, joka oli piinannut häntä läpi elämän. Saman kokemuksen minkä takia hän oli ylipäättään lähtenyt sille tielle, mikä oli vienyt tämän pikkukaupungin hengelliseksi johtajaksi. Sheriffi Rissanen sytytti laukauksen kaltaisen äänen kuultuaan yöpöydän valon ja katsoi kännykkänsä kelloa hämmentyneenä. Toinen laukaus, nyt hän tiesi varmasti kuullensa laukauksen, se kajahti yössä ja Rissanen hyppäsi ylös sängystään juosten kaihdinten säätimen kimppuun. Neljän välähdyksen sarja väritti hälyttimen äänen täyttävää yötä. Rissanen nosti kätensä merkiksi vastapäisen huoneiston rouvalle, joka myös oli saapunut papiljotit päässään ikkunaan ihmettelemään yöuniaa häiritsevää meteliä, tällä kertaa ei ollut kuitenkaan kyse ullakolle käpyjä piilottavista oravista. Tällä kertaa taisi olla tosi kyseessä, tai sitten kakarat tekivät liian ison kepposen ilotulitteidensa kanssa välttyäkseen seuraamuksilta, Rissanen ajatteli unenpöpperössään. Rissanen pukeutui univormuunsa ja luovi aamuun valmistautumattomien kaupunkilaisten lävitse patsaalle, jonka juuressa vainaja makasi. Hän tunnisti olkapään tatuoinnin ja tiesi Raymond Childin makaavan kylmällä mukulakivellä hänen edessään. Revolveri oli yhä hänen kädessään. Rissanen kyykistyi Rayn vierelle, otti rintataskustaan kynän ja neppasi ase en kauemmaksi vainajan voimattomasta otteesta. Vä kijoukko liikehti hermostuneesti ja kaipasi selitystä yön tapahtumille. Sitä kaipasi myös Rissanen, mutta auktoriteettinä hän oli pakotettu toistamaan kulunutta lausetta: Täällä ei ole mitään nähtävää, ja voisitteko helvetti painua koteihinne, tai minne ikinä teidän tavallinen elämä teidät tähän kellon aikaan muuten kuljettaisi. Kirkkoherra Richardson oli pukeutunut mustaan papin kaapuun ja pitkään valkoiseen liinaan, joka roikkui puoli huolimattomasti hänen harteiltaan. Herran ristit huivissa pomppivat ripeiden askelten tahtiin ja nahkakantinen raamattu oli tiukassa otteessa, hänen kiirehtiessä kohti kaupungin keskustaa. Vastaa n kävelevät ihmiset, joista osan hän tunsi painoivat katseen maahan hänet nähdessään kuin olisivat jääneet synnistä kiinni. Kirkkoherra käveli vainajan puoleen kyyristyneen sheriffin rinnalle ja laski kätensä tämän olkapäälle. Nouse ylös poikani, Richardson virkkoi ennen kuin tajusi mitään sanoneensa. Rissanen nousi ylös huitaisten miehen käden mennessään. Älä sinä ala pojuttelemaan siinä, Rissanen seiso i hänen edessään etusormi hurjana heiluen. Älä, Rissanen toisti ja lähti taluttamaan Richardsonia kauemmaksi. Minun täytyy antaa hänelle viimeinen voitelu, Richardson parahti ja rimpui Rissasen otteessa kuin olisi elänyt uudelleen seitsemänkymmentä lukua, kun oli ollut yhtä varmana asiastaan marssilla Vietnamin sotaa vastaan poliisien retuuttaessa häntä. Hän ampui itsensä, Rissanen sanoi kuin varmistaakseen itselleen, että niin oli todella käynyt. Ei hän vapahdusta ansaitse. Richardson ravisti päätään, varmana siitä, ettei Raymond ollut tehnyt tietoista valintaa. Häntä oli ohjailtu, ja Richardson oli täysin varma siitä, että ohjailija oli ollut itse Saatana. Kuka muukaan? Sheriffi luovutti, ja antoi kirkkoherran toimittaa pyhän voitelunsa. Ja niin elämä jatkui pikku kaupungissa huolimatta siitä, että punasilmäinen herrasmies oli vierailut mieleenpainuvan hetken siellä, ja tulisi vierailemaan uudelleenkin, jos joku häntä halajaisi. Unihalvaukselle alttiilta ihmisiä maailma oli pullollaan ja he ottivat hänet vastaansa muuallakin epäröimättä.